

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 740/2015
27.10.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Љубице Милутиновић, председника већа, Јасминке Станојевић и Биљане Драгојевић, чланова већа, у парници тужиле В.С. из С., чији је пуномоћник Б.К.-Б., адвокат из Н.С., против тужене В.б. АД Н.С., чији је пуномоћник М.И., адвокат из Б., ради поништаја решења, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1961/14 од 26.09.2014. године, у седници одржаној 27.10.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1961/14 од 26.09.2014. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 2060/2011 од 13.01.2014. године одбијен је тужбени захтев тужиле којим је тражила да се поништи решење тужене бр. 01.1-874/76-ХР од 15.08.2011. године, да се обавезе тужена да тужилу врати на рад и распореди на радно место које одговара врсти и степену њене стручне спреме у Филијали С., да пријави тужилу на обавезно социјално осигурање од дана престанка радног односа, као и да јој накнади трошкове парничног поступка, са законском затезном каматом од дана пресуђења до исплате. Обавезана је тужилу да туженој накнади трошкове парничног поступка од 106.500,00 динара.

Апелациони суд у Новом Саду је пресудом Гж1 1961/14 од 26.09.2014. године одбио као неосновану жалбу тужиле и потврдио првостепену пресуду. Одбио је захтев тужиле за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилу је благовремено изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 399. ЗПП („Службени гласник РС“, број 125/04, 11/09), који се примењује на основу члана 506. став 1. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11) и утврдио да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а ни битна повреда из тачке 12. истог члана, јер побијана пресуда садржи све разлоге о одлучним чињеницама сагласно утврђеном чињеничном стању и изведеним доказима. Нема ни других битних повреда одредаба парничног поступка.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је била у радном односу код тужене на основу уговора о раду од 29.08.2003. године, на радном месту референт за производе за становништво, Пословна линија послови са становништвом Филијала В.. Дана 16.12.2010. године тужила је са туженом закључила анекс уговора о раду којом је распоређена на послове сарадник за услуге са клијентима VIII, Експозитура С., где је била једини извршилац. Интерним налогом за привремени распоред од 28.01.2011. године директорка тужене распоредила је тужилу да у периоду од 01.02.2011. године до даљег привремено обавља послове главног благајника. Код тужене је 22.03.2011. године урађена евалуација запослених за период од 15.03.2010. до 15.03.2011. године. За тужилу је евалуацију испунила непосредни руководиоца - директор експозитуре, а са евалуацијом се сагласио и обласни менаџер и регионални менаџер, који су је и потписали. У њој су наведене оцене за тужилу за сваки критеријум процене и наведено је да је због лоших резултата и неспособности да обавља послове сарадника за услуге клијентима, тужила привремено распоређена на послове главног благајника од 01.02.2011. године. Управни одбор тужене донео је Предлог Програма решавања вишка запослених 24.06.2011. године. У члану 3. тачка 3. овог Предлога је наведено да је због великог броја извршилаца, односно смањеног обима посла за постојећи број извршилаца, дошло до потребе смањења запослених на потребан и економски оправдан број, и то између осталих, сарадник за услуге са клијентима - Експозитура С. се смањује за једног извршиоца. Предлог Програма решавања вишка запослених је достављен Националној служби запошљавања и Конференцији синдикалних организација тужене, који су дали своје мишљење. Извршни одбор тужене је 06.07.2011. године донео Одлуку о спровођењу Предлога Програма решавања вишка запослених. Тужена је 20.07.2011. године донела Програм решавања вишка запослених са коначном листом вишка запослених. У члану 3. Програма наведено је да је због недовољног и смањеног обима посла, дошло до гашења радног места сарадник за услуге клијентима, Експозитура С.. У члану 5. Програма је наведено да је критеријум за утврђивање вишка запослених и гашење радног места. На коначној листи вишка запослених код тужене под редним бројем 76, Експозитура С., налазила се тужила. Решењем тужене од 15.08.2011. године тужилу, распоређеној на послове сарадник за услуге клијентима, Експозитура С., отказан је уговор о раду због престанка потребе за обављањем послова на које је распоређена и у истом је наведено да јој радни однос престаје закључно са 31.08.2011. године и да ће пре престанка радног односа бити исплаћена отпремнина. Код тужене је у спорном периоду био у примени Појединачни колективни уговор од 01.03.2002. године. Према Правилнику о измени Правилника о систематизацији радних места код тужене од 01.06.2011. године гаси се радно место сарадник за услуге клијентима у Експозитури С..

На овако утврђено чињенично стање, правилно су нижестепени судови применили материјално право када су одбили тужбени захтев за поништај побијаног решења, налазећи да је постојао оправдан разлог предвиђен одредбом члана 179. тачка 9. Закона о раду за отказ уговора о раду тужиљи, јер је укинута радно место сарадник за услуге клијентима у Експозитури С.. С обзиром на чињеницу да тужена тужиљу није могла да распореди на друго одговарајуће радно место, то и по схватању овог суда, одлука којом је тужиљи престао радни однос као технолошком вишку због технолошких, економских и организационих промена, правилна је и на закону заснована. Поред тога, тужиљи је исплаћена отпремнина пре подношења тужбе, па није повређена ни одредба члана 158. Закона о раду, а тражено је и мишљење синдиката у смислу члана 181. истог закона. Правилно је одбијен и захтев тужиље за враћање на рад на радно место које одговара врсти и степену њене стручне спреме у Филијали Србобран, јер одлука у том делу зависи од законитости оспорених одлука.

Неосновани су ревизијски наводи да је решење о престанку радног односа тужиљи незаконито, јер тужена није спровела оцењивање запослених кроз утврђене критеријуме приликом проглашења тужиље за вишак запослених. Ово из разлога што се критеријуми примењују само у ситуацијама када долази до смањења броја извршилаца на истом радном месту, а не и у случајевима када долази до укидања радног места и укидања филијале тужене у којој запослени ради.

На основу члана 405. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа - судија
Љубица Милутиновић, с.р.**